

Ὅστις σὲ ἀνακαλύπτει τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλ-
λων, θ' ἀνακαλύψῃ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰ σά.

Ὅ,τι δὲν ῥεῖ στυλαῖ.

Καὶ μύμηξ' ἂν εἶναι ὁ ἐχθρὸς σου τίμα αὐτὸν
ὡς ἄνθρωπον.

Ἡ καρδία εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς ἡ φέρουσα εἰς τὴν
καρδίαν.

Τὸ θάρρος δὲν κατοικεῖ ἐν τῷ σώματι ἀλλ' ἐν τῇ
ψυχῇ.

Τὸ ἐξιρχόμενον ἐξ ἐνὸς στόματος εἰσέρχεται εἰς
μυρία ὥτια.

—ο—

ΓΝΩΜΙΚΑ ΑΡΑΒΙΚΑ, ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΡΣΙΚΑ.

Ὁ λόγος ὁμοιάζει τὸ γάλα, διότι δὲν δύναται νὰ
ἐπιστρέφῃ ἐκεῖ ὅθεν ἐξῆλθε. Καὶ τινόντι, πῶς ὁ ἄλ-
μέγων γάλα δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν
μαστῶν;

Ἐὰν ὁ λόγος εἶναι ἀργυροῦς, ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσοῦ.

Ἡ ἀμαθία θανατοῖ τὸν ἀμαθῆ πρὸ τοῦ θανάτου
αὐτοῦ. Τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶναι τάφος πρὶν ἢ καταβῇ
εἰς τὸν τάφον. Ὅστις δὲν φροντίζει νὰ ἐνισχύσῃ τὰς
δυνάμεις τοῦ πνεύματός του διὰ τῆς ἐπιστήμης, δὲν
πρέπει νὰ περιμένῃ οὐδεμίαν ἀνάστασιν ἑαυτοῦ πρὸ
τῆς παγκοσμίου ἀναστάσεως.

Υπάρχει ἐπάγγελμα εἰς τὸν κόσμον μὴ ἔχον καὶ
λύπας; Υπάρχει τις τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα δὲν ἄλ-
λοιοῖ ἢ λύπη ὑπὸ τὰς παρειάς του; Περιῆλθον ὁλό-
κληρον τὸν κῆπον τοῦ βίου, καὶ δὲν εὗρηκα οὐδὲν ῥέ-
δον οὐτινος ἢ ἀκανθὰ νὰ μὴ τραυματίσῃ αὐτὴν τὴν
ψυχὴν. Διέτρεξα ὅλα τὰ οἶνοπωλεῖα τοῦ κόσμου, καὶ
δὲν ἐπίον οἶνον χωρὶς νὰ μεθύσθω καὶ νὰ ὑποκύψω
εἰς ζάλην.

Ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει ἀμμόμετρον ἐξ
ὕλου, τὸ ὁποῖον, ὅταν δεικνύῃ τὰς ὥρας, εἶναι ἀνώ-
τερον μὲν τῆς μιᾶς, κατώτερον δὲ τῆς ἄλλης.

Μελέτα τὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τῆς γῆς· ταύτης
μὲν διὰ τὴν ἡτυχίαν σου, ἐκείνου δὲ διὰ τὸν φόβον.

Αἱ ὁδοὶ πορίζουσι αὐξάνουσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τὴν διατηροῦσιν. Αἱ ὁδοὶ πορίζουσι εἶναι θηταυρὸς,
δι' οὗ ἀγοράζεται ἡ ὑπόληψις.

Ἐὰν τὸ δένδρον ἐδύνατο νὰ ἀλλάξῃ τόπον, δὲν θὰ
ἐδοκίμαζεν οὔτε τὴν ἀραν τοῦ αὐτοῦ οὔτε τὴν ἀκ-
μὴν τοῦ πελέκειος.

Βλέπω τὸ στάσιμον ὕδωρ διαφθειρόμενον· ἐὰν μὲν
ῥεῖ, εἶναι γλυκὺ, ἐὰν δὲ ὄχι, δὲν εἶναι.

Ἐὰν τὰ βέλη δὲν ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῶν τόξων, δὲν
θὰ ἐφθάνον εἰς τὸν σκοπὸν.

ΣΤΙΧΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ.

—ο—

Ὁ βίος ἔχει δύο εἴδη περιόδων, αἰτινὰς ὁμῶς
εἶναι ἀδιάσπαστοι ἢ μὲν εἶναι πλήρης ὑσφαλῆ.

ας, ἡ δὲ πλήρης κινδύνων. Εἰπέ εἰς ἐκεῖνον ὅστις,
οὐ μέμνηται διὰ τὴν ἀστασίαν τῆς τέχνης. «Μήπως
ἡ τέχνη κατατρέχει τινά, ἐὰν δὲν εἶναι ἀνώτε-
ρος τοῦ ἄλλου; Δὲν βλέπεις τὴν θάλασσαν, εἰς
τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας κυμαίνονται τὰ πτώ-
ματα, ἐνῶ οἱ μαργαρίται μένουσι εἰς τοὺς βυ-
θοὺς αὐτῆς; Δὲν βλέπεις πῶς οἱ ἄνθρωποι πνέουσι
λάβροι, ἀλλὰ δὲν ἀντιτίθενται ἄλλα δένδρα
πλὴν τῶν ἐχόντων τὴν κορυφὴν ὑψηλὴν; Με-
ταξὺ τῶν δένδρων τῆς γῆς, τινὰ μὲν εἶναι πρά-
σινα, ἀλλὰ δὲ ἐρυθρά· οἱ ἄνθρωποι ὁμῶς ῥίπτουσι
πέτρας μόνον εἰς τὰ φέροντα καρπούς.»

Αναρίθμητοι εἶναι τοῦ οὐρανοῦ οἱ ἀστῆρες·
ἀλλ' εἰς οὐδένα, πλὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελή-
νης, συμβαίνει ἐκλειψίς.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. ἴδε φυλλάδι. 405.)

—ο—

LXIII.

Ἔνα πουλάκι ξίδωνε 'πὸ μέσα ἀπὸ τὴν Πάργα,
Ψάχνει νὰ βρῇ τὴν κλεψουργίαν τὸν Κώστα Μπουκουβάλλη
Καὶ κλέπτει τὸ καρτίριον μέσα στὸ Μακρυνόρος.
Πές μας, 'πές μας, πουλάκι μου, κάνενα καλὸ χαμπέρι.
Τί νὰ σὲ πῶ, μωρὲ παιδιά, καίμεινα παλληκαρία;
Ὁ Μπουκουβάλλης πέθανε τὴν κυριακὴν τὸ βράδυ
Ὅπου τὸν φέρει ὁ βασιλιάς 'στὴν πλάκα 'χαν γραμμένα.
Καὶ ἀφίνει διὰ τὰ καὶ χαρτί σ' οὐλα τὰ παλληκαρία
Σ' ἐσέ, Γιαννούλη μου ἀδελφέ, σὲ σέ, Χρίστο Νοτιάτη,
Καὶ τραγουδάει χωρικὰ τοῦ σείχα ἐμπιστεμένο.
Τὸν Κώστα νὰ συμμάστετε νὰ ρητάστε καπετάνιο
Μὴν τὸν καταρρονήσετε ἀπὸ τὸν ὁ ἀδελφός του
Ὁ Κώστας εἶναι ξακουστός εἶναι καὶ παλληκάρι
Στὰ δόντια πέρνει τὸ σπαθί, 'στὰ χέρια τὸ τουφέκι
Ἐμπρὸς πάει στὸν πόλεμο 'στὸ ἔλα στέκει πίσω.
Τὸν Μητσογῶνα κυνηγᾷ βουλιέται νὰ τὸν χάσῃ
Κι' ἐπῆγε καὶ τὸν ἔκλεισε σ' ἓνα παλιοκαστρούκι.
Τρεῖς μέρας κάνει πόλεμο τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχταις.
Χίλιους Τούρκους τοῦ σκότωσε καὶ χίλιους Ἀρβανίταις.
'Εγὼ 'μαι ὁ Κώστας ξακουστός ὁ Κώστας Μπουκουβάλλης.
Μένα μὲ ξέρουν τ' ἄρματα μὲ ξέρει ὁ κόσμος οὐλος,
Καὶ θέλω τὸν μερασιλὲ νὰ γείνω καπετάνιος,
Τὸ θέλω ἀπὸ τὸ Μίτσοβο καὶ ἀπὸ τὸ Μπαστανιτζίκι.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—ο—

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ ΡΒ' τῆς Πανδώρας,
σελ. 138, στήλ. α', καὶ στίχ. 33, ἀντὶ «καὶ
πρὸ πάντων ἐκείνα τοῦ Μιχαήλ,» ἀνάγνωθι
«τοῦ Μαγού ἡλ.»

—ο—